

Keď padne opona

Bol pondelok. Sivý upršaný pondelok. Ulice boli priam ľudoprázdne. Len pár nešťastníkov sa túlalo okolím. Žltá budova priam svietila v tomto hmlistom dni. Jej múry, hrubé a pokojné, dotvárali kulisu sivému mestu. Do betónovej džungle prinášala kúsok nehy a svetla.

Mladá energická žena sa rýchlim tempom približovala k bráne. Červená bunda proti dažďu svietila viac ako samotná budova. V ruke držala obyčajný dáždňik a po boku sa jej hompálala taška s nápisom: S hlavou v dobrej knihe, vám nebude zima na uši. Dnes bola preplnená už takmer rozpadajúcimi sa kúskami papierov. Poznámky, scenár, drobné lístočky s načarbaným textom. Modlila sa aby uniesla váhu poznania a prežila jemný no vytrvalý dážd'. Mátala ju vidina tepla a sucha za sklenenými dverami divadla. Dnes bol posledný deň nácvikov. Zajtra ju čakala premiéra. Pretisla sa cez dvere a s úľavným povzdychom zložila dáždňik. Presne ako si to predstavovala. Sucho teplo a vôňa čerstvej kávy sa niesla vestibulom. Pousmiala sa a zamierila do šatne. Zhodila zo seba bundu a zavesila ju na vešiak pod ktorým stálo jej meno. *T. Wathervall*. Vzala so sebou tašku a vykročila chodbou ktorá viedla priamo na javisko. Cestu lemovali staré ale aj novo prichystané kulisy z ktorých tiahol puch farby a terpentínu. Ešte bola len v polovici a už počula namosúrený hlas. „Nie Grace, takto nie. Hovoríš to akoby si šla umrieť. Musíš to povedať s nehou.“ „Ale ja umieram! Som na smrť vyčerpaná,“ vyštekol vysoký pichľavý hlas. Nahnevaná Grace bola horšia ako štyria apokalyptický jazdci. „To neznamena, že to musíš povedať ako barbar.“ Ozval sa už o trochu vlúdnejšie režisér. Ani on nechcel riskovať Graceinu zúrivosť.

V momente ako mala Grace predniesť ďalšiu repliku vynorila sa spoza rohu. „Aaaa, už tu máme aj našu Júliu.“ Režisér sa zrejme potešil, že ju vidí i keď zas prišla neskoro. „Ronald, zavolaj Jacka. A ty máš pauzu, Grace.“ Grace si zhlboka vydýchla a prepchala sa popri nej do šatne. „Theressa postav sa do stredu, musíme vyskúšať balkónovú scénu. Z druhého rohu sa vynoril muž. Vysoká postava, hnedé vlasy a zelené oči ju ihneď našli. Chvatne si zložila tašku a oprela ju o stenu. Prešla do stredu javiska a počkala kým k nej príde aj on. „Tessa.“ Pozdravil sa. „Jack.“ Odzdravila mu. Režisér mlčal a to bol jasný znak, že majú začať. „Ach Rómeo, prečo si len Rómeo...“ prehovorila. Jej hlas sa rozniesol ponad javisko až kamsi do hľadiska. Začal sa veľmi dlhý deň.

Odišiel aj posledný zatúlaný herec. Divadlo mlčalo. Tiene sa predĺžili a ona osamela. Všetci až po vrátnika vedeli, že divadlo je jej územie keď zapadne slnko. Bola nočný tvor. Prítmie a vŕzgajúce dosky boli jej raj. Ba aj nočný prach, ktorý rozvírili jej kroky dopíňal atmosféru samoty. Nikdy sa nebála. Nočná tma neskrývala nič, čoho by sa trebalo báť. Vstúpila do stredu javiska. Vysoký strop a prázdne hľadisko končiacie v šere boli presným opakom toho ako to bude vyzerať zajtra večer. Zažnú sa svetlá, opona sa rozhrnie a prichádza prvý výstup. Nervozita opadne s prvým slovom. Nasleduje výmena kostýmov, herci sa presunú a všetko sa spustí odznova. Posledné

dejstvo. Potlesk a opona padá. Až vtedy príde výdych a radosť z dobre odvedenej práce. „Tessa...“ ozvalo sa z druhého konca pódia. Čierna postava ju na moment vydesila. No hlas si okamžite spojila s menom. „Ronald.“ Odvetila mu úplne pokojne. Skrytá hrozba visela však naďalej vo vzduchu. „Si tu sama?“ jeho hlas bol iný. Počula skrytý podtón, ktorý ju nútil ustupovať. „Áno, tak ako vždy pred premiérou.“ Jej hlas sa nebadane zatriasol. „Áno, samozrejme...“ Ronald sa pousmial na pol úst. Niečo nehralo. Niečo nezapadalo do tohto pozlátka. Akási tmná škvrna jej nedala pokoja. „Viem, že tu ostávaš.“ „Sleduješ ma?“ Rázna konfrontácia by ho mala odzbrojiť. No on sa nedal. „Prečo hneď tak silné slová...“ Jeho hlas vŕzgal. Prebehol ňou chlad. „Povedzme, že len pozorujem. A čakám.“ „A na čo?“ Pristúpil o ďalší krok. „Nikdy si si nepripadala sama. Tu, v tejto obrovskej budove. Nikdy si netúžila zdieľať nočné hodiny...“ Alarmujúce svetlo kdesi hlboko v jej hlave sa rozblikalo. Vytušilo hrozbu. Mozog jej kázal utekať, telo však ostávalo na mieste. „Nie...“ jej hlas sa zatriasol. Musel to počuť aj on. Jeho úsmev sa rozšíril. Vedel, že má nad ňou kontrolu. „Prečo nie ja, Tessa? Čo majú ostatní a ja nie?“ Spôsoby, vychovanie, svedomie.... „Ja...“ nebola schopná odpovedať. Strach ju paralyzoval. Ostala ako prikovaná a všetko okolo nej sa dialo príliš rýchlo. Odrazu bol pri nej. Ako prekonal vzdialenosť, ktorá ich delila? Jeho horúca ruka ju chytila za bradu. „Nemáš slová, Tess?“ šepol. Bol príliš blízko. Jeho dych ju štekľil na tvári. Ruky sa jej chveli ale nedokázala sa ani pohnúť. „Hej!“ zadunel hlas mocný ako hrom pri búrke. Ale blesk vždy príde skôr ako hrmenie. Tak aj on. Zjavil sa pri nej znenazdania. To prelomilo jej paralýzu. Ruka vystrelila a zahňala sa proti jeho lícu. Hlasný, praskavý zvuk sa rozľahol po miestnosti. Chytil sa za tvár a zaspätkoval. Začínala sa mu tam tvoriť nepekná červená škvrna. „Ty...“ nedopovedal. Stratila rovnováhu no oporu našla v pevných rukách. Cítila že ním lomcuje hnev. „Zmizni.“ Zavrčal. Ronald vycítil prítomnosť silnejšieho súpera. Musel ustúpiť. S nadávkami a vrčaním sa opäť stiahol do tieňov kam obaja nedovideli. „Povedz mi, že som tu včas. Povedz mi, že sa ťa nedotkol.“ Len zavrtela hlavou. Nechcela sa mu pozrieť do očí. Nie po tom, čo práve videl. „Tess, pozri sa na mňa.“ Pomaly si ju otočil k sebe. V jej očiach uvidel zbytky strachu. Rozplývali sa ale stále boli dosť jasné. „Som tak rada, že si tu...“ šepla. Na viac sa nezmohla. Slová sa jej zasekli a nevedeli nájsť cestu von. Nič nevravel, nepýtal sa, nekomentoval. Tiché porozumenie stačilo. Bolo čosi okolo polnoci keď vyšli obaja von. Dážď ustal ale nad mestom viseli ťažké čierne mraky ako predzvesť katastrofy. Dohliadol na ňu a odprevadil ju až ku dverám bytu. Nemal istotu kým sa za ňou nezavreli. Posledné slová čo mu povedala boli slová vďaky. „Vďaka Jack, som tvojím dlžníkom.“ Nevedel jej povedať, že by to spravil tisíc ráz. Zas a znova aby sa uistil že je v bezpečí. Jeho slová boli venované len nočnej chodbe a zavretým dverám. Noc bola tmavá a mrazivá. Predzvesť zimy viala od rieky. Keď sa neskôr díval z balkóna na tmavé okná mesta uvidel jedno ktoré stále vydávalo zlatistý jas. Vedel, že je to ona. Ostal na vetre a chlade až kým nezhaslo ba i dlho potom.

Deň premiéry nadišiel. Od rána bolo v divadle rušno. Kulisári, maskéri a herci sa mleli cez teraz príliš úzke chodby. Tessa sa celý deň vyhýbala očnému kontaktu s ním. Jeho oči, ktoré jej prišli bezodné, jej pripomínali včerajšiu vyhrážku. Ak by dostal druhú šancu, konal by inak? Ak by nebol zahnaný do kúta, nechal by ju ísť? Neverila tomu. Neverila, že ľudské srdce, prehnité a zradné, dokáže vykonať takú rýchlu zmenu. Skúšky sa zadali nekonečné a čas sa krátil.

Hodiny odbili trištvrte na sedem. Pätnásť minút a malo sa začať veľké finále. Niekoľko mesačná snaha mala priniesť svoje ovocie. Nervózne stála za oponou. Kostým bol bezchybný no jej ruky sa triasli od trémy. Na druhom konci videla Jacka. Povzbudivo sa usmial. Až vtedy si uvedomila, že dnes bol ako jej tieň. Vždy bol pri nej. Nikdy sa nepohol na viac ako na pár krokov. Jej tvár znežnela a pery sformulovali nehlasné slovo. *Ďakujem*. Jack pochopil tichý odkaz a priložil si ruku na srdce. Mierne sa uklonil. Dnes večer bol práve on ten skutočný Rómeo.

Keď si posledný divák sadol na miesto miestnosť potemnela. Tolko tváří žiarilo nedočkavosťou. A čo uvidia? Lásku, nenávisť a smrť, ktoré stvárnia herci na javisku. A tie skutočné drámy ostanú skryté. Nikdy sa nedozvedia čo sa udialo včerajšiu noc na temných doskách. Nikdy neobjavia skutočný príbeh lásky a nenávisti. To všetko ostáva za oponou. Ale aj tá raz padne. Prach a staroba nezakryjú príbeh navždy. Raz ho rozpovedia samotné dosky. A kto bude vtedy divák? Kto sa posadí do hľadiska a bude načúvať až padne skutočná opona?